

og at man derfor burde ved Hjælp af Lovgivningsmagten tilstræbe en Ordning af dette Forhold. Skjøndt jeg altsaa, som jagt, ikke tror paa, at denne Lov vil tilveiebringe en væsentlig Forandring i vore Haandværkeres Stilling, har jeg ikke følt mig beføiet til for mit Vedkommende at stille mig hindrende i Veien for en saadan Lovs Vedtagelse. Jeg er nemlig overbevist om, at naar man vedtager Loven i den Stikelse, som Udvalget nu har foreslaaet, vil den paa forffjellige Omraader kunne virke hen til en Bessyttelse af Læringsen imod Ting, som han nu ikke er besyttet imod, og give ham en Ret, som han nu ikke er i Besiddelse af, og at den samtidig vil tjene til at vække den Tanke hos vor Haandværker- og Arbeiderstand, at det ikke lader sig gjøre ved en Læringslov eller ved flige Smaalove i det Hele, at ophjælpe paany vort Haandværk, saaledes som den ærede sidste Taler jagde, til det Trin, paa hvilket det stod, forinden den fri Konkurrencens Princip blev gjældende for hele vor Produktion. Og jeg tror, at det er paa høie Tid, at vor Haandværker- og Arbeiderstand klart kommer til at se dette, thi det er vigtigt, at man kommer til at se, hvad Aarsagen er, til, at vore økonomiske Forhold og vore Arbeiderforhold ere, som de ere, for at man ikke vedblivende skal gaa og bilde sig selv og Andre ind, at denne Tilstand beror paa noget Saadant som, at Læringsen ere i Stand til at gaa af deres Lære og opfylde Arbeidsmarkedet med billig Arbeidskraft, saaledes som det antages af en Del af dem, der mene, at § 2 i dette Lovforslag er af den allervæsentligste Betydning for hele dette Forhold. At man kommer saa hurtigt som muligt til Klarhed over Aarsagerne til de nuværende Tilstande, anser jeg for overordentlig vigtigt, og derfor mener jeg, at det er rigtigt, at man saa snart som muligt faar Loven vedtaget i den Stikelse, hvori den foreligger til 2den Behandling, for at Folk kunne faae Velighed til at se, hvad en saadan Lov paa Læringsvæsenets Omraade kan udrette. Da jeg mener, at det ikke er store Sager, men at der i Virkeligheden skal gaafe andre Ting til, antager jeg, at man saa bedre vil kunne bearbejde Jordbunden for en fremtidig Ordning, og at alle de derhen hørende Spørgsmaal kunne blive i høiere Grad dragne frem til Diskussion og Overveielse end nu, da Folk lulle sig ind i Troen paa, at en Ubetydelighed som en Læringslov vil kunne hjælpe paa afgjørende Maade.

Med Hensyn til Udvalgets Flertals Forslag om, at Nr. 2 i § 2 skal gaa ud, hvilket hovedsagelig var det, som det ærede

Mindretal, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Chr. Jensen) omtalte, skal jeg sige, at jeg i Virkeligheden ikke ser, at der er nogen særlig Fordel ved, at denne Paragraf bliver staaende. Det ærede Medlem fremførte, at dette var varmt anbefalet af Fællesrepræsentationen for Haandværkere og Industridrivende her i Landet. Sa med al Respekt for de Mænd, som sidde i denne Repræsentation, og med al Agtelse for deres Indsigt og Dydighed i mange Grene af Haandværket og Industrien kan jeg ikke sige Andet, end at de sandsynligvis, da de vente sig noget Stort af denne Bestemmelse om, at de, som skulle have Lov til at have Læringsen, skulle være forpligtede til først at have aflagt Svendeprove, høre til dem, som tro, at en saadan enkelt Bestemmelse vil være i Stand til at virke noget Betydeligt i Retning af Forbedring af vore Haandværkeres Stilling, og at de altsaa paa dette Omraade hører til dem, som efter min Mening ere mere kortsynede, end det er ønskeligt, at en saadan Repræsentation er. Jeg forstaaer i det Hele ikke, at det ærede Mindretal eller Folk, der se paa Sagen paa samme Maade som det og sige, at det er en Garanti for en Mands Dydighed, at han har aflagt Svendeprove, og at, naar han ikke har aflagt Svendeprove, bør han ikke kunne faae Læringsen til Uddannelse, samtidig kunne udtale — idet de have underskrevet Betænkningen — at de ikke ville vende tilbage til de tvungne Svendeprover, ligesaa lidt som de selvfølgelig da vilde være med til — idetmindste for Tiden, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds udtalte — at forlange Mesterprobe. Det forekommer mig, at Konsejventsen da vilde være, at naar man anser en aflagt Svendeprove for at være et virkeligt Bevis paa Dydighed hos dem, der skulle uddanne Læringsen, saa burde man gaa til at sige, at det burde være en Pligt for den Vedkommende at aflægge Svendeprove paa Dydighed, og burde gaa til at sige, som ogsaa stiniede igjennem de Udtalelser, der kom fra den ærede Taler, der sidst havde Ordet, at det var ønskeligt, at ogsaa Mestrene i Fremtiden aflagde en Mesterprobe som Garanti for, at de videre havde udviklet sig i Retning af fagmæssig Uddannelse og Dydighed; men det synes mig ikke, at man vil gaa dertil, og det finder jeg besynderligt; det burde være Konsejventsen af hele deres Standpunkt. Jeg mener ligesom den ærede Ordfører, at det er intet absolut Stempel paa en Mand for, at han er i Besiddelse af Dydighed, at han er kommen til at aflægge Svendeprove. Det kan godt være, at en Mand i det Dieblit,